

da det ærede Medlem fra Højrup (Deutzer) talte, sagde han, at denne Lov for meget reducerede Betydningen af egen Tilstaaelse. Han var betænkelig ved, at man var gaaet for vidt i Retning af Beskyttelse for den sigtede. Men Hovedregelen er, at der er fri Bevisførelse; den, der afgør Sagen, maa alligevel tillægge Tilstaaelsen den Betydning, han anser for rigtig.

Saa vil jeg altsaa anbefale det høje Ting at gaa til Vedtagelsen af denne store Reform. Jeg beklager, at jeg ved, at et stort Mindretal i dette Ting ikke vil stemme for Reformen, og det Repræsentanter for de Samfundsklasser, fra hvilke man med mest Utaalmodighed har øvet Kritik mod de bestaaende Tilstande. Men saa er det mit Haab og min faste Fortrøstning, at hele det danske Folk, særlig ogsaa de brede Lag og de socialdemokratisk paa-virkede Dele af Befolkningen, vil, naar denne Reform har faaet Lejlighed til at vise sine Frugter i Gerningen, erkende, at der her foreligger et stort og betydningsfuldt Fremskridt, og at de til den Tid ville være de Mænd taknemmelige, som i Dag stemme for dette Lovforslag.

Borgbjerg: Det er rigtigt, hvad den ærede Ordfører for Folketinget (Sveistrup) sagde, at intet Parti har kæmpet saa ivrigt, saa ihærdigt og utrætteligt for en god Retsreform som Socialdemokratiet. Jeg tror, at ingen Samfundsklasse er mere interesseret i en god Retsreform end netop den Samfundsklasse, Arbejderne, som vi Socialdemokrater i første Linie repræsenterer. Ingen har kæmpet saa ivrigt derfor, siger jeg. Det er først og fremmest den socialdemokratiske Presse, der gennem Aaringer har afsløret Manglerne ved den nuværende Retspleje, har afsløret den ene haarrejsende Retsskandale efter den anden. Der var ganske vist en Tid, da nogle Venstreblade til en vis Grad stode Side om Side med os i denne Kamp mod det gamle forældede Retssystem og for en virkelig god Retsreform. Jeg minder f. Eks. om, hvorledes afdøde Vilhelm Lassen i sine unge Dage drog til Felts mod de Sylow'ske Ildebrandskommissioner. Jeg minder ogsaa om det energiske Arbejde, den nuværende Trafikminister i sin Tid har paataget sig i Kampen mod det gamle Retssystem og for et nyt og bedre. Det maa imidlertid vistnok erkendes fra alle Sider, at efterhaanden er Interessen i de andre Partier for en god Retsreform bleven svækket. I de senere Aar — ja, det gælder vel den

sidste halve Snæs Aar — har Venstrepressen været paafaldende tavs og mat i saa Henseende. Det har næsten udelukkende været den socialdemokratiske Presse, der har ført Kampen, og det blev da ogsaa ved denne Sags første Behandling her i Folketinget af den højtærede Justitsminister erkendt — jeg kan sige tilstaaet —, at det eneste Parti, der vilde en god Retsreform uden Hensyn til, hvad en god Retsreform maatte koste, var Socialdemokratiet. Justitsministeren sagde, at i alle de andre Partier var det ham bekendt, at der havde været en Understrøm af Uvillie mod Folketingets gamle Forslag, fordi det var for dyrt.

Justitsministeren erkendte altsaa, at Socialdemokraterne vare det eneste Parti, der vilde en Retsreform, som var god, saa maatte den koste, hvad en god Retsreform maa koste. Jeg sagde den Gang, at det er ikke, fordi Socialdemokratiet ikke er et sparsommeligt Parti, vi ere sparsommelige, hvor der er Grund til at være sparsommelige, men en Retsreform, en god civil Retspleje, maa koste, hvad der er nødvendigt. Jeg tror ogsaa, det har formet sig saaledes under disse Forhandlinger, at det ligger klart ved Sagens Afslutning, at det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, er det eneste, som for Alvor har interesseret sig for en god Retsreform.

Men det har tillige i Løbet af Rigsdagssamlingen formet sig saaledes, at der er blevet een Mand, een Person, som er interesseret i en Retsreform. Det er den højtærede Justitsminister. Naar vi nu staa ved denne Sags Afslutning, naar vi i den tolvte Time, i Slutningen af Maj, paa et ganske usædvanligt Tidspunkt, staa overfor en Overraskelse — det undslap den ærede Ordfører for Folketinget, at selv for Ordføreren for Flertallet er det kommet som en Overraskelse —, naar vi staa ved Sagens Afslutning for en Aarrække i alt Fald, er det, fordi een Mand er bleven personlig-politisk interesseret i en Retsreform. En Retsreform i dette Øjeblik ved Slutningen af denne Rigsdagssamling er bleven en personlig-politisk Nødvendighed for den nuværende Justitsminister. Altsaa, saaledes staa Sagen, at efter Justitsministerens egen Erkendelse ved første Behandling er der kun eet Parti, der er interesseret, livsinteresseret, i en god Retsreform, den koste, hvad den koste maatte. Men det vilde ikke have været tilstrækkeligt til at føre en Retsreform igennem. Dette Parti har ikke Flertallet, har ikke Regeringsmagten, men en Person, nemlig den højtærede Minister selv er tillige ble-